

عنوان مقاله:

بررسی رویکردهای مداخله در بافت ناکارآمد شهری مطالعه موردی سکونت گاه های غیر رسمی شیراز

محل انتشار:

نخستین کنفرانس بین المللی معماری و شهرسازی طراحی پایدار و فراگیر برای همگان (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

پریسا مشکسار - استادیار گروه شهرسازی، موسسه آموزش عالی آپادانا، شیراز، ایران

ندا نیک چهر - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری، دانشکده هنر و معماری، موسسه آموزش عالی آپادانا، شیراز، ایران

مدیسا زهادت - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری، دانشکده هنر و معماری، موسسه آموزش عالی آپادانا، شیراز، ایران

خلاصه مقاله:

یکی از معضلات گسترش و رشد شتابان شهرنشینی افزایش سطح بافت ناکارآمد اسکان غیر رسمی خصوصا در کلانشهرمی باشد. بنابراین همواره در ایران و سایر کشورهای دنیا جهت ساماندهی این بافت رویکردهای متفاوتی طی سال های گذشته ها حال حاضر توسط مجموعه مدیریت شهری بکار گرفته شده است که گاه نتایج مثبتی به همراه داشته است. در این پژوهش که به روش کتابخانه ای- اسناد و تحلیلی به بررسی رویکرد مداخله در بافت ناکارآمد (اسکان غیر رسمی) کلانشهرشیراز با مساحتی بالغ بر ۹۷۰ هکتار پرداخته شده است و نتایج حاکی از آن است که مبنای این رویکرد بر توانمندسازی اجتماع محور بوده و بیشترین توجه آن معطوف به جذب و مشارکت دادن سه رکن شامل: مجموعه مدیریت شهری، دستگاه های دولتی خدمات رسان و کنشگران و ذینفعان ساکن بافت است. که بر این اساس نهاد اجتماعی تحت عنوان "خانه محله" به عنوان حلقه ارتباط بین ساکنین و دو ضلع دیگر عمل نماید. در واقع این رویکرد قصد دارد به یک مدیریت هماهنگ بین بخشی در جهت ساماندهی بافت ناکارآمد دست پیدا کند اما علیرغم نوآورانه بودن این رویکرد و داشتن تجارب موفق باکاستی هایی نیز مواجه است که از مهمترین آن می توان به نبود مدیریت واحد و جزیره های عمل کردن دستگاه ها، نبود ضمانت اجرایی برای تصمیمات، کمبود نیروی متخصص در حوزه اجرایی توانمندسازی در محلات ناکارآمد، عدم تخصیص بودجه مختص این بافت در دستگاه های عضو ستاد بازآفرینی شهری و اشاره کرد.

کلمات کلیدی:

بافت ناکارآمد، اسکان غیر رسمی شیراز، توانمندسازی اجتماع محور، خانه محله

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1192885>

